

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p> <p>מקרא-key:</p>													
סוטה-אלו נאמרין	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיון שנפתח ספר תורה - אסור לספר אפילו בדבר הלכה, שנאמר: (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם, ואין עמידה אלא שתיקה, שנא': (איוב לב) והוחלתי כי לא ידברו כי עמדו לא ענו עוד.	רבא בר רב הונא:												לט.
מהכא: (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.	ר' זירא אמר רב חסדא:												לט.
כל כהן שלא נטל ידיו לא ישא את כפיו, שנאמר: (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש וברכו את ה'.	ואמר ר' יהושע בן לוי:												לט.
במה הארכת ימים?	שאלו תלמידיו את ר' אלעזר בן שמוע:												לט.
מימי לא עשיתי בית הכנסת כפנדריא, ולא פסעתי על ראשי עם קודש, ולא נשאתי כפי בלא ברכה.	אמר להן: ר' אלעזר בן שמוע]												לט.
מאי מברך?													לט.
אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה.	רבי זירא אמר רב חסדא:												לט.
כי עקר כרעיה מאי אמר?													לט.
יהי רצון מלפניך ה' אלהינו, שתהא ברכה זו שצויתנו לברך את עמך ישראל לא יהא בה מכשול ועון.													לט.
וכי מהדר אפיה מציבורא מאי אמר?													לט.
רבונו של עולם, עשינו מה שגזרת עלינו, עשה עמנו מה שהבטחתנו, (דברים כו) השקיפה ממעון קדשך מן השמים וגו'.	אדבריה רב חסדא לרב עוקבא ודרש:												לט.
אין הכהנים רשאים לכוף קישרי אצבעותיהן - עד שיהזרו פניהם מן הצבור.	רב חסדא:												לט:
אין הקורא רשאי לקרות כהנים - עד שיכלה אמן מפי הצבור ואין הכהנים רשאים להתחיל בברכה - עד שתכלה ברכה מפי הכהנים ואין הכהנים רשאים להתחיל בברכה אחרת - עד שיכלה אמן מפי הצבור.	רבי זירא א"ר חסדא:												לט:
אין הכהנים רשאים להחזיר פניהם מן הצבור - עד שיתחיל שליח צבור בשים שלום ואינן רשאים לעקור רגליהם וילך - עד שיגמור שליח צבור שים שלום.	ואמר רבי זירא אמר רב חסדא:												לט:
אין הצבור רשאים לענות אמן - עד שתכלה ברכה מפי הקורא ואין הקורא רשאי לקרות בתורה - עד שיכלה אמן מפי הצבור ואין המתרגם רשאי להתחיל בתרגום - עד שיכלה פסוק מפי הקורא ואין הקורא רשאי להתחיל בפסוק אחר - עד שיכלה תרגום מפי המתרגם.	ואמר רבי זירא אמר רב חסדא:												לט:
המפטיר בנביא - צריך שיקרא בתורה תחילה.	רבי תנחום א"ר יהושע בן לוי:												לט:
אין המפטיר רשאי להפטיר בנביא - עד שיגלל ס"ת.	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:												לט:
אין שליח צבור רשאי להפשיט את - התיבה בצבור, מפני כבוד צבור.	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:												לט:
אין הצבור רשאים לצאת - עד שינטל ספר תורה ויניח במקומו	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:												לט:
עד שיצא.	שמואל:												לט:
ולא פליגי: הא דאיכא פיתחא אחרינא, הא דליכא פיתחא אחרינא.													לט:
(דברים יג) אחרי ה' אלהיכם תלכו.	רבא, בר אהינא אסברה לוי:												לט:
בזמן שהכהנים מברכים את העם, מה הן אומרים?													לט:
(תהלים קג) ברכו ה' מלאכיו גבורי כח וגו', ברכו ה' כל צבאיו משרתיו עושי רצונו, ברכו ה' כל מעשיו בכל מקומות ממשלתו ברכי נפשי את ה'.	רבי זירא א"ר חסדא:												לט:
במוספי דשבתא מה הן אומרים?													לט:
(תהלים קלד) שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו', שאו ידיכם קדש וברכו את ה', (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שוכן ירושלים הללויה.	רבי אסי:												לט:
ולימא נמי: (תהלים קלד) יברכך ה' מציון, דכתיב בההוא עניינא													לט:
מתוך שהתחיל בברכותיו של הקב"ה, מסיים בברכותיו של הקב"ה.	יהודה בריה דר"ש בן פזי:												לט:
במנחתא דתעניתא מאי אמר?													לט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מיימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>											
<p>סוטה-אלו נאמרין מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
(ירמיהו יד) אם עונינו ענו בנו ה' עשה למען שמך, (ירמיהו יד) מקוה ישראל מושיעו בעת צרה למה תהיה כגור בארץ וגו', למה תהיה כאיש נדהם כגבור לא יוכל להושיע וגו'.	רב אחא בר יעקב:									!	◇	לט:
בנעילה דיומא דכיפורי מאי אמר?										^	◇	מ.
(תהלים קכה) הנה כי כן יברך גבר ירא ה', יברך ה' מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך, וראה בנים לבניך שלום על ישראל.	מר זוטרא ואמרי לה במתניתא:									!	◇	מ.
היכן אומרין?										^		מ.
בין כל ברכה וברכה	רב יוסף:									!	◇	מ.
בהזכרת השם.	רב ששת:									!	◇	מ.
פליגי בה רב מרי ורב זביד:										■		מ.
פסוקא לקבל פסוקא	חד: [רב מרי/רב זביד]									■ ■ ■	◇	מ.
אכל פסוקא אמר להו לכולהו.	וחד: [רב מרי/רב זביד]									■ ■ ■	◇	מ.
כל האומרין בגבולין אינו אלא טועה.	רבי חייה בר אבא:									■	◇	מ.
תדע דבמקדש נמי לא מיבעי למימרינהו, כלום יש לך עבד שמברכין אותו ואינו מאזיין?	רבי חנינא בר פפא:									;	◇	מ.
תדע דבגבולין נמי מיבעי למימרינהו, כלום יש עבד שמברכין אותו ואין מסביר פנים?	רב אחא בר חנינא:									;	◇	מ.
מריש הוה אמינא להו, כיון דחזינא ליה לרבי אבא דמן עכו דלא אמר להו, אנא נמי לא אמינא להו.	רבי אבהו:									o	◇	מ.
מריש הוה אמינא עינותנא אנא, כיון דחזינא ליה לרבי אבא דמן עכו דאמר איהו חד טעמא ואמר אמוריה חד טעמא ולא קפיד, אמינא לאו עינותנא אנא.	ואמר רבי אבהו:									o	◇	מ.
ומאי עינותנותיה דרבי אבהו?										^		מ.
דאמרה לה דביתהו דאמוריה דרבי אבהו לדביתהו דרבי אבהו: הא דידן לא צריך ליה לדידך, והאי דגחין וזקיף עליה, יקרא בעלמא הוא דעביד ליה										o !	◇	מ.
אזלא דביתהו ואמרה ליה לרבי אבהו										o !		מ.
ומאי נפקא ליה מינה? מיני ומניה יתקלס עילאה.	אמר לה: [רבי אבהו]									o !	◇	מ.
ותו, רבי אבהו אימנו רבנן עליה לממנייה ברישא, כיון דחזיה לר' אבא דמן עכו דנפיש ליה בעלי חובות, אמר להו: איכא רבה.										o !	◇	מ.
רבי אבהו ורבי חייה בר אבא איקלעו להווא אתרא, רבי אבהו דרש באגדתא, רבי חייה בר אבא דרש בשמעטא, שבקוה כולי עלמא לרבי חייה בר אבא ואזול לגביה דר' אבהו, חלש דעתיה. אמר ליה: אמשל לך משל, למה הדבר דומה? לשני בני אדם, אחד מוכר אבנים טובות ואחד מוכר מיני סידקות, על מי קופצין, לא על זה שמוכר מיני סידקות? כל יומא הוה מלווה רבי חייה בר אבא לרבי אבהו עד אושפיזיה, משום יקרא דבי קיסר, ההוא יומא אלויה רבי אבהו לרבי חייה בר אבא עד אושפיזיה, ואפילו הכי לא איתותב דעתיה מיניה.										o !	◇	מ.
בזמן ששליח צבור אומר מודים, העם מה הם אומרין?										^	◇	מ.
מודים אנחנו לך ה' אלהינו על שאנו מודים לך	רב:									!	◇	מ.
אלהי כל בשר על שאנו מודים לך	שמואל:									!	◇	מ.
יוצרנו יוצר בראשית על שאנו מודים לך	רבי סימאי									!	◇	מ.
ברכות והודאות לשמך הגדול על שהחייטנו וקיימתנו על שאנו מודים לך	נהרדעי אמרי משמיה דרבי סימאי:									!	◇	מ.
כן תחיינו ותחננו, ותקבצנו ותאסוף גליותינו לחצרות קדשך, לשמור חוקיך ולעשות רצונך בלבב שלם, על שאנו מודים לך.	רב אחא בר יעקב מסיים בה הכי:									!	◇	מ.
הילכך נימרינהו לכולהו.	רב פפא:									■	◇	מ.
לעולם תהא אימת צבור עליך, שהרי כהנים פניהם כלפי העם ואחוריהם כלפי שכניה.	רבי יצחק:									■	◇	מ.

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה </p> <p>מקרא-key:</p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>
--	--

Talmud Navigator

סוטה-אלו נאמרין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ז ח ט י כ				
וכל כך למה?					ז	מא.
שלא להוציא לעז על ס"ת.				ז	!	מא.
ובעשור שבחומש הפקודים קורא על פה.						מא.
ולכרכיה לספר וליקר?					ז	מא.
לפי שאין גוללין ס"ת בצבור.	רב הונא בר יהודה א"ר ששת:				ז	מא.
וליתי ס"ת אחרינא וליקר?					ז	מא.
משום פגמו של ראשון	רב הונא בר יהודה:				ז	מא.
לפי שאין מברכין ברכה שאינה צריכה.	ר"ש בן לקיש:				ז	מא.
ומי חיישנן לפגמא?					ז	מא.
ר"ח טבת שחל להיות בשבת - מביא שלש תורות, וקורא אחת מענייניו של יום, ואחת של ר"ח, ואחת בשל חנוכה	והאמר רבי יצחק נפחא:				ז	מא.
תלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא פגמא, חד גברא בתרי סיפרי איכא פגמא.					ז	מא.
ומברך עליה שמנה ברכות כו'.						מא.
מברכין על התורה כדרך שמברכין בבהכ"נ, ועל העבודה ועל ההודאה ועל מחילת עון כתיקנן, על המקדש בפני עצמו, ועל הכהנים בפני עצמן, על ישראל בפני עצמן, ועל ירושלים בפני עצמה.	ת"ר:					מא.
והשאר תפלה.						מא.
השאר תפלה תחנה רנה ובקשה שעמד ישראל צריכין ליושע, וחותר בשומע תפלה. מכאן ואילך, כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו	ת"ר:					מא.
וכל כך למה?					ז	מא.
כדי להראות חזותו לרבים.					ז	מא.
פרשת המלך כיצד? מוצאי יו"ט הראשון של חג בשמיני במוצאי שביעית, עושין לו בימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה, שנאמר: (דברים לא) מקץ שבע שנים במועד וגו'						מא.
חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש הכנסת, וראש הכנסת נותנה לסגן, והסגן נותנה לכהן גדול, וכ"ג נותנה למלך, והמלך עומד ומקבל וקורא יושב.						מא.
אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד, ושכחוהו חכמים, וכשהגיעו (דברים יז) ללא תוכל לתת עליך איש נכרי, זלגו עיניו דמעות, אמרו לו: אל תתירא, אגריפס, אחינו אתה, אחינו אתה.						מא.
וקורא מתחילת (דברים א) אלה הדברים עד (דברים ו) שמע, ושמע, והיה אם שמוע, עשר תעשר, כי תכלה לעשר, ופרשת המלך וברכות וקללות, עד שגומר כל הפרשה.						מא.
ברכות שכהן גדול מברך אותן - המלך מברך אותן, אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון.						מא.
בשמיני סלקא דעתך?					ז	מא.
אימא: בשמינית.					ז	מא.
וכל הני למה לי?					ז	מא.
צריכי, דאי כתב רחמנא מקץ, הוה אמינא נימנו מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה, כתב רחמנא שמיטה ואי כתב רחמנא שמיטה, ה"א בסוף שמיטה, כתב רחמנא במועד ואי כתב במועד, ה"א מריש שתא, כתב רחמנא בחג הסוכות ואי כתב רחמנא בחג הסוכות, הוה אמינא אפי"ו יו"ט אחרון, כתב רחמנא בבוא כל ישראל, מאתחלתא דמועד.					ז	מא.
וחזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנו לראש הכנסת.						מא:
שמעת מינה: חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב					ז	מא.
כולה משום כבודו דמלך.	אביי:				ז	מא:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-אלו נאמרין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והמלך עומד ומקבל וקורא יושב, אגריפס המלך עמד וקיבל וקרא עומד.												■
עומד, מכלל דיושב?												?
אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד, שנא': (שמואל ב' ז) ויבא המלך דוד וישב לפני ה' ויאמר וגו'!	והאמר מר:											◇
בעזרת נשים	כדאמר רב חסדא:											◇
הכא נמי בעזרת נשים.												!
ושבחוהו חכמים.												■
שבחוהו, מכלל דשפיר עבד?												?
אפ' ל"מ"ד: נשיא שמחל על כבודו - כבודו מחול, מלך שמחל על כבודו - אין כבודו מחול, שנא': (דברים יז) שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך.	האמר רב אשי:											◇
מצוה שאני.												◇
וכשהגיע ללא תוכל לתת.												■
באותה שעה נתחייבו שונאי ישראל כלייה, שהחניפו לו לאגריפס.	תנא משמיה דרבי נתן:											◇
מיום שגבר אגרופה של חנופה - נתעוותו הדינין ונתקלקלו המעשים, ואין אדם יכול לומר לחבירו מעשי גדולים ממעשיך.	ר' שמעון בן חלפתא:											◇
מותר להחניף לרשעים בעולם הזה, שנאמר: (ישעיהו לב) לא יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע, מכלל דבעולם הזה שרי.	דרש ר' יהודה בר מערבא, ואיתימא ר' שמעון בן פזי:											◇
מהכא: (בראשית לג) כראות פני אלהים ותרצני.	ר' שמעון בן לקיש:											◇
ופליגא דרבי לוי												◇
משל של יעקב ועשו, למה הדבר דומה? לאדם שזימן את חבירו והכיר בו שמבקש להורגו, אמר לו: טעם תבשיל זה שאני טועם כתבשיל שטעמתי בבית המלך, אמר: ידע ליה מלכא, מיסתפי ולא קטיל ליה.	דאמר רבי לוי:											◇
כל אדם שיש בו חנופה - מביא אף לעולם, שנא': (איוב לו) וחנפי לב ישימו אף ולא עוד, אלא שאין תפלתו נשמעת, שנאמר: (איוב לו) לא ישועו כי אסרם.	רבי אלעזר:											◇
(סימן: א"ף עובר גיהנם בידו ניד"ה גול"ה)												◇
כל אדם שיש בו חנופה - אפילו עוברין שבמעיי אמן מקללין אותו, שנא': (משלי כד) אומר לרשע צדיק אתה יקבוהו עמים ויזעמוהו לאומים, ואין קוב אלא קלה, שנא': (במדבר כג) לא קבה אל, ואין לאום אלא עוברין, שנא': (בראשית כה) ולאום מלאום יאמץ.	ואמר רבי אלעזר:											◇
כל אדם שיש בו חנופה - נופל בגיהנם, שנא': (ישעיהו ה) הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע וגו', מה כתיב אחריו? לכן כאכל קש לשון אש וחשש להבה ירפה וגו'.	ואמר רבי אלעזר:											◇
כל המחניף לחבירו - סוף נופל בידו, ואם אינו נופל בידו - נופל ביד בניו, ואם אינו נופל ביד בניו - נופל ביד בן בנו, שנא': (ירמיהו כח) ויאמר ירמיה לחנניה אמן כן יעשה ה' יקם ה' את דבריך, וכת'י: (ירמיהו לז) ויהי הוא בשער בנימן ושם בעל פקידות ושמו יראה בן שלמיה בן חנניה ויתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשדים אתה נופל, ויאמר (לו) ירמיהו שקר אינני נופל על הכשדים וגו', וכת'י: ויתפש ירמיהו ויביאהו אל השרים.	ואמר רבי אלעזר:											◇
כל עדה שיש בה חנופה - מאוסה כנדה, שנאמר: (איוב טו) כי עדת חנף גלמוד, שכן בכרכי הים קורין לנדה גלמודה.	ואמר רבי אלעזר:											◇
מאי גלמודה?												^
גמולה מבעלה.												!
כל עדה שיש בה חנופה - לסוף גולה, כתיב הכא: כי עדת חנף גלמוד, וכת'י: התם: (ישעיהו מט) ואמרת בלבבך מי ילד לי את אלה ואני שכולה וגלמודה גולה וסורה וגו'.	ואמר רבי אלעזר:											◇
ארבע כיתות אין מקבלות פני שכינה: כת ליצים, וכת חניפים, וכת שקרים, וכת מספרי לשון הרע.	רבי ירמיה בר אבא:											◇
כת ליצים, דכתיב: (הושע ז) משך ידו את לוצצים												■
כת חניפים, דכתיב: (איוב יג) כי לא לפניו חנף יבא												■

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוטה-אלו נאמרין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
כת שקרים, דכתיב: (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני												מב.
כת מספרי לשון הרע, דכתיב: (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, צדיק אתה ה' לא יגור במגורך רע.												מב.
הדרן עלך אלו נאמרין												◇

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>		
<p>סוטה-משוח מלחמה</p>		<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		
				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
מב.	מ	■				
מב.		■				
מב.		■				
מב.		■				
מב.	ג	^				
מב.		!	◇			
מב.		■		תנו רבנן:		
מב.		?	◇			
מב.		!	◇			
מב.		?				
מב.		!				
מב.		?	◇			
מב.		!	◇			
מב.		■	!	דתניא, אמר רבי חנינא סגן הכהנים:		
מב.	<	■				
מב.		?				
מב.		!	◇	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:		
מב.	<	■				
מב.		!	◇	תנו רבנן:		
מב.		^	■			
מב:		!	■	◇		
מב:		^	■			
מב:		!	■	◇		
מב:	<	■				
מב:		■	◇	[רבי יוחנן]		
מב:		■	◇	ר יוחנן משום רבי מאיר:		
מב:		?	◇			

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא-<u>key</u>: </p>	<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראיה-proof </p>													
סוטה-משוח מלחמה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
הדר אמר ליה: ואנכי בא אליך בשם ה' צבאות אלהי מערכות ישראל אשר חרפת.												!	◇	מב:
(שמואל א' יז) ויגש הפלשתי השכם והערב - אמר ר' יוחנן: כדי לבטלן מק"ש שחרית וערבית.	[רבי יוחנן]												■ ◇	מב:
(שמואל א' יז) ויתיצב ארבעים יום - א"ר יוחנן: כנגד ארבעים יום שנתנה בהן תורה.	[רבי יוחנן]												■ ◇	מב:
(שמואל א' יז) ויצא איש הבינים ממחנות פלשתים וגו'													■ ◇	מב:
מאי בינים?													^	מב:
שמכונה מכל מום	רב:											!	◇	מב:
בינוני שבאחיז	שמואל:											!	◇	מב:
שהוא עשוי כבנין	דבי רבי שילא:											!	◇	מב:
בר מאה פפי וחדא נאנאי.	רבי יוחנן:											!	◇	מב:
וגלית שמו מגת													■ ◇	מב:
שהכל דשין את אמו כגת.	תני רב יוסף:												■ ◇	מב:
כתיב מערות, וקרין מערכות													■ ◇	מב:
שהכל הערו באמו.	תני רב יוסף:												■ ◇	מב:
כתיב (שמואל ב' כא) הרפה, וכתיב ערפה													■ ◇	מב:
הרפה שמה, ולמה נקרא שמה ערפה? שהכל עורפין אותה מאחריה	חד: [רב/שמואל]												◆ ■ ◇	מב:
ערפה שמה, ולמה נקרא שמה הרפה? שהכל דשין אותה כהריפות, וכן הוא אומר: (שמואל ב' יז) ותקח האשה ותפרוש המסך על פני הבאר ותשטח עליו הריפות ואי בעית אימא, מהכא: (משלי כז) אם תכתש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי.	חד: [רב/שמואל]												◆ ■ ◇	מב:
(שמואל ב' כא) ואת ארבעת אלה יולדו להרפה בגת ויפלו ביד דוד וביד עבדיו													■ ◇	מב:
מאי נינהו?													^	מב:
סף, ומדון, גלית, וישבי בנוב.	רב חסדא:											!	◇	מב:
ויפלו ביד דוד וביד עבדיו - דכתיב: (רות א) ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה													■ ◇	מב:
אמר הקדוש ברוך הוא: יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה.	רבי יצחק:												■ ◇	מב:
בשכר ארבע דמעות שהורידה ערפה על חמותה - זכתה ויצאו ממנה ארבעה גבורים, שנאמר: (רות א) ותשאנה קולן ותבכינה עוד.	דרש רבא:												■ ◇	מב:
כתיב חץ חניתו, וקרין עץ חניתו													■ ◇	מב:
עדיין לא הגיענו לחצי שבחו של אותו רשע, מכאן שאסור לספר בשבחן של רשעים.	רבי אלעזר:												■ ◇	מב:
ולא לפתח ביה כלל													⚡	מב:
לאודועי שבחיה דדוד.												!		מב:
בני עמון באו בנצחוננו של שובך כו'.													■ <	מב:
כתיב שובך, וכתיב שופך													⚡	מב:
שופך שמו, ולמה נקרא שמו שובך? שעשוי כשובך	חד: [רב/שמואל]												◆ ! ◇	מב:
שובך שמו, ולמה נקרא שמו שופך? שכל הרואה אותו נשפך לפניו כקיתון.	חד: [רב/שמואל]												◆ ! ◇	מב:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוטה-משוח מלחמה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרה											
(ירמיהו ה) אשפתו כקבר פתוח כולם גבורים											מב:
בשעה שזורקין חץ - עושין אשפתות אשפתות של הללים, ושמא תאמר שאומנין בקרב? ת"ל: כולם גבורים	חד: [רב/שמואל] [רבי אמי/רבי אסי]										מב:
בשעה שעושין צורכיהן - עושין אשפתות אשפתות של זבל, ושמא תאמר מפני שחוליי מעיים הם? תלמוד לומר: כולם גבורים.	חד: [רב/שמואל] [רבי אמי/רבי אסי]										מב:
שמע מינה, האי מאן דנפיש זיבליה - חוליי מעיים הוא.	רב מרי:										מב:
למאי נפקא מינה?											מב:
ליטרח בנפשיה.											מב:
(משלי יב) דאגה בלב איש ישחנה											מב:
ישחנה מדעתו	חד: [רבי אמי/רבי אסי]										מב:
ישחנה לאחריים.	חד: [רבי אמי/רבי אסי]										מב:
ואתם אי אתם כן כו'.											מב:
וכל כך למה?											מב:
מפני שהשם וכל כינויו מונחין בארון.											מב:
וכן הוא אומר: (במדבר לא) וישלח אותם משה אלף למטה לצבא אותם ואת פינחס, אותם - אלו סנהדרין, פינחס - זה משוח מלחמה, וכלי הקודש - זה ארון ולוחות שבו, והצוצרות התרועה - אלו השופרות.											מב:
לא לחנם הלך פינחס למלחמה, אלא ליפרע דין אבי אמו, שנאמר: (בראשית לו) והמדנים מכרו אותו אל מצרים וגו'.	תנא:										מב:
למימרא, דפינחס מיוסף אתי, והא כתיב: (שמות ו) ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה, מאי לאו דאתי מיתרו שפיטם עגלים לעבודת כוכבים											מב:
לא, מיוסף שפיטפט ביצרו.											מב:
והלא שבטים מבזין אותו: ראיתם בן פוטי זה, בן שפיטם אבי אמו עגלים לעבודת כוכבים יהרוג נשיא מיראל											מב:
אלא, אי אבוא דאימיה מיוסף - אימיה דאימיה מיתרו, ואי אימיה דאימיה מיוסף - אבוא דאימיה מיתרו.											מב:
דיקא נמי, דכתיב: מבנות פוטיאל, תרי משמע, שמע מינה.											מב:
(דברים כ) ודברו השוטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישוב לביתו וגו' - אחד הבונה בית התבן, בית הבקר, בית העצים, בית האוצרות, אחד הבונה ואחד הלוקח, ואחד היורש ואחד שנתן לו מתנה.											מב:
(דברים כ) ומי האיש אשר נטע כרם ולא הללו וגו' - אחד הנוטע כרם, ואחד הנוטע חמשה אילני מאכל, ואפילו מחמשת המינין, אחד הנוטע ואחד המכריך ואחד המרכיב, ואחד הלוקח ואחד היורש ואחד שנתן לו מתנה.											מב:
(דברים כ) ומי האיש אשר ארש אשה וגו' - אחד המארכ את הבתולה ואחד המארכ את האלמנה, אפי' שומרת יבם, ואפי' שמע שמת אחיו במלחמה - חזר ובא לו.											מב:
כל אלו ואלו שומעין דברי כהן מערכי מלחמה וחזורין, ומספקין מים ומזון, ומתקנין את הדרכים.											מב:
ואלו שאינן חזורין: הבונה בית שער, אכסדרה ומרפסת, הנוטע ארבע אילני מאכל, וחמשה אילני סרק, המחזיר את גרושתו, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין - לא היה חוזר.											מב:
אף הבונה בית על מכונו לא היה חוזר.	רבי יהודה:										מב:
אף הבונה בית לבינים בשרון לא היה חוזר.	רבי אליעזר:										מב:
אלו שאין זזין ממקומן: בנה בית וחנכו, נטע כרם וחללו, הנושא את ארוסתו, הכונס את יבמתו, שנא': (דברים כד) נקי יהיה לביתו שנה אחת, לביתו - זה ביתו, יהיה - זה כרמו, ושמח את אשתו - זו אשתו, אשר לקח - להביא את יבמתו, אין מספקין (להם) מים ומזון ואין מתקנין את הדרכים.											מב:
ודברו השוטרים - יכול דברים של עצמן? כשהוא אומר: (דברים כ) ויספו השוטרים - הרי דברים של עצמן אמור, הא מה אני מקיים ודברו השוטרים? בדברי משוח מלחמה הכתוב מדבר, הא כיצד? כהן מדבר ושומר משמיע.	תנו רבנן:										מב:

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים ◊ statement-מִימְרָא ■ challenge-קוּשְׁיָא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>												
<p style="text-align: center;"> ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- O מעשה-story </p>		<p style="text-align: center;"> central point for summary and review insertion of an earlier segment </p>										
<p style="text-align: center;"> ◊ מקרא-key </p>												
<p style="text-align: center;"> סוטה-משוח מלחמה </p>												
<p style="text-align: center;"> מימרא </p>		<p style="text-align: center;"> מאן דאמר </p>										
		<p style="text-align: center;"> א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ </p>										
מה	כהן מדבר ושוטר משמיע	תני חדא:										◊ ■
מה	כהן מדבר וכהן משמיע	ותניא אידך:										◊ ■
מה	שוטר מדבר ושוטר משמיע	ותניא אידך:										◊ ■
מה	הא כיצד? מונגש עד ודברו - כהן מדבר וכהן משמיע, מודברו עד ויספו - כהן מדבר ושוטר משמיע, מויספו ואילך - שוטר מדבר ושוטר משמיע.	אביי:										◊ ■
מה	מי האיש אשר בנה בית חדש כו'.											◊ ■ <
מה	אשר בנה - אין לי אלא אשר בנה, לקח וירש וניתן לו במתנה מניין? ת"ל: מי האיש אשר בנה. בית - אין לי אלא בית, מנין לרבות בית התבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות? ת"ל: אשר בנה, מכל מקום. יכול שאני מרבה אף הבונה בית שער אכסדרה ומרפסת? תלמוד לומר: בית, מה בית הראוי לדירה, אף כל הראוי לדירה.	תנו רבנן: [ת"ק]										◊ ■
מה	בית כמשמעו.	ר' אליעזר בן יעקב:										◊ ■
מה	לא חנך, ולא חנכו - פרט לגולן.											◊ ■
מה	לימא, דלא כרבי יוסי הגלילי, דאי רבי יוסי הגלילי											‡
מה	ורך הלבב - זה המתירא מעבירות שבידן	הא אמר: [רבי יוסי הגלילי]										◊ ■ ‡
מה	אפילו תימא רבי יוסי הגלילי, כגון דעבד תשובה ויהבי דמי.											◊ !
מה	אי הכי, הוה ליה לוקח, וליהדר											‡
מה	כיון דמעיקרא בתורת גזילה אתא לידיה - לא.											!
מה	(דברים כ) ומי האיש אשר נטע כרם כו'.											◊ ■ <
מה	אשר נטע - אין לי אלא נטע, לקח וירש וניתן לו במתנה מניין? תלמוד לומר: ומי האיש אשר נטע. כרם - אין לי אלא כרם, מנין לרבות חמשה אילני מאכל ואפילו משאר מינין? תלמוד לומר: אשר נטע. יכול שאני מרבה הנוטע ארבעה אילני מאכל, וחמשה אילני סרק? תלמוד לומר: כרם	תנו רבנן: [ת"ק]										◊ ■
מה	כרם כמשמעו.	ר' אליעזר בן יעקב:										◊ ■
מה	לא חילל, ולא חיללו - פרט למבריך ולמרכיב.											◊ ■
מה	אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב	והא אנו תנן:										◊ ■ ‡
מה	לא קשיא: כאן בהרכבת איסור, כאן בהרכבת היתר.	רבי זירא אמר רב חסדא:										◊ !
מה	האי הרכבת היתר היכי דמי?											^
מה	אילמא ילדה בילדה											!
מה	תיפוק לי' דבעי מיהדר משום ילדה ראשונה											‡
מה	אלא ילדה בזקנה											◊ !
מה	ילדה שסיבכה בזקנה - בטלה ילדה בזקנה ואין בה דין ערלה	והאמר רבי אבהו:										◊ ■ ‡
מה	לעולם ילדה בילדה, וכגון דנטע להך קמייתא לסייג ולקורות	רבי ירמיה:										◊ !
מה	הנוטע לסייג ולקורות - פטור מן הערלה.	דתנן:										◊ ■ !
מה	ומאי שנא ילדה בזקנה דבטלה, ומאי שנא ילדה בילדה דלא בטלה?											◊ ‡
מה	התם אי מימליך עלה לאו בת מיהדר היא, הכא אי מימליך עלה בת מיהדר היא, דהא מעיקרא לפירי קיימא, מידי דהוה אעלו מאליהן											◊ !
מה	עלו מאליהן - חייבין - בערלה.	דתנן:										◊ ■ !

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
סוטה-משוח מלחמה	מאן דאמר													
מזמרא														
ולוקמה בכרם של שני שותפין, דהאי הדר אדידיה, והאי הדר אדידיה														מג:
זאת אומרת: כרם של שני שותפין - אין חזרוין עליו מערכי המלחמה.	רב פפא:													מג:
ומאי שנא מחמשה אחין ומת אחד מהן במלחמה דכולן חזרוין?														מג:
התם כל חד וחד קרינא ביה אשתו, הכא כל חד וחד לא קרינא ביה, כרמו.														מג:
במבריך אילן בירק, והאי תנא הוא	רב נחמן בר יצחק:													מג:
המבריך אילן בירק - רבן שמעון בן גמליאל מתיר משום רבי יהודה בן גמא איש כפר עכו	דתניא:													מג:
והכמים אוסרין.														מג:
הא מני? רבי אליעזר בן יעקב היא, לא אמר רבי אליעזר בן יעקב התם כרם כמשמעו? הכא נמי נטע כמשמעו, נוטע אין, מבריך ומרכיב לא.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:													מג:
ילדה פחותה מטפח - חייבת בערלה כל שנותרה, דמתחזיא כבת שתא.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
והני מילי שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב, אבל כוליה כרם - קלא אית ליה.														מג:
מת תופס ארבע אמות לק"ש, דכתיב: (משלי יז) לועג לרש חרף עושהו.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
חורגתא הגדילה בין האחין - אסורה לינשא לאחין, דמתחזיא כי אחתייהו.	רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
ולא היא, קלא אית ליה למילתא.														מג:
לקט שכחה ופאה שעשאן בגורן - הוקבעו למעשר.	ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
לא אמרן אלא בשדה, אבל בעיר - קלא אית ליה למלתא.	עולא:													מג:
ילדה הפחותה מטפח - אינה מקדשת את הזרעים.	ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
והני מילי שתיים כנגד שתיים ואחת יוצאה זנב, אבל כולי כרם - מקדיש.														מג:
מת תופס ארבע אמות לטומאה.	ואמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר בן יעקב:													מג:
חצר הקבר, העומד בתוכה - טהור, והוא שיהו בה ארבע אמות, דברי בית שמאי	ותנא תונא: [בית שמאי]													מד:
ב"ה אומרים: ארבעה טפחים	[בית הלל]													מד:
במה דברים אמורים - שפתחה מלמעלה, אבל פתחה מן הצד - דברי הכל ארבע אמות														מד:
כלפי לייא? אדרבה, מן הצד מידרדי ונפיק, מלמעלה אי אפשר דלא מאהיל														מד:
אלא, במה דברים אמורים - שפתחה מן הצד, אבל פתחה מלמעלה - ארבע אמות														מד:
והני מילי חצר הקבר, דמסימא מחיצתא, אבל מת בעלמא - תפיס.														מד:
(דברים כ) מי האיש אשר ארש אשה כו'.														מד:
אשר ארס - אחד המארס את הבתולה ואחד המארס את האלמנה ואחד שומרת יבם, ואפילו חמשה אחין ומת אחד מהם במלחמה - כולן חזרוין	ת"ר:													מד:
(דברים כ) לא לקח, ולא לקחה - פרט לאלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין.														מד:

<p style="text-align: center;">disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת story-מעשה</p>		<p style="text-align: center;">מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>					
מקרא-key:							
סוטה-משוח מלחמה		מאן דאמר					
מימרא							
לימא, דלא כרבי יוסי הגלילי, דאי רבי יוסי הגלילי				?			מד.
[דברים כ] הירא ורך הלבב - זה מתיירא מעבירות שבידן		הא אמר: [רבי יוסי הגלילי]		?	■		מד.
אפילו תימא ר' יוסי הגלילי, כדרבה				!	◇		מד.
לעולם אינו חייב עד שיבעול, מה טעם לא יקח? משום הכי אינו לוקה עד שיבעול.		דאמר רבה:		!	■	◇	מד.
אשר בנה אשר נטע אשר ארש - לימדה תורה דרך ארץ, שיבנה אדם בית וישע כרם ואח"כ ישא אשה. ואף שלמה אמר בחכמתו: (משלי כד) הכן בחוץ מלאכתך ועתדה בשדה לך אחר ובנית ביתך, הכן בחוץ מלאכתך - זה בית, ועתדה בשדה לך - זה כרם, אחר ובנית ביתך - זו אשה.		תנו רבנן:			■	◇	מד.
ד"א: הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא, ועתדה בשדה לך - זה משנה, אחר ובנית ביתך - זה גמ'. ד"א: הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא ומשנה, ועתדה בשדה לך - זה גמרא, אחר ובנית ביתך - אלו מעשים טובים.					■	◇	מד.
הכן בחוץ מלאכתך - זה מקרא ומשנה וגמרא, ועתדה בשדה לך - אלו מעשים טובים, אחר ובנית ביתך - דרוש וקבל שכר.		ר' אליעזר בנו של ר"י הגלילי			■	◇	מד.
ואלו שאינן חוזרין: הבונה בית שער כו'.						■	מד. <
אם הוסיף בו דימוס אחד - חוזר.		תנא:			■	◇	מד.
אף הבונה בית לבנים בשרון לא היה חוזר.		ר' אליעזר:			■	◇	מד.
מפני שמחדשין אותו פעמים בשבוע.		תנא:			■		מד.
ואלו שאין זזין ממקומן: בנה בית חדש וחנכו וכו'.						■	מד. <
(דברים כד) אשה חדשה - אין לי אלא אשה חדשה, אלמנה וגרושה מנין? תלמוד לומר: אשה, מכל מקום אם כן, מה ת"ל אשה חדשה? מי שחדשה לו, יצא מחזיר גרושתו שאין חדשה לו.		תנו רבנן:			■	◇	מד.
(דברים כד) לא יצא בצבא - יכול בצבא הוא דלא יצא, אבל יספיק מים ומזון ויתקן הדרכים? תלמוד לומר: (דברים כד) ולא יעבור עליו לכל דבר.		תנו רבנן:			■	◇	מד.
יכול שאני מרבה אף הבונה בית ולא חנכו, נטע כרם ולא חללו, ארס אשה ולא לקחה?				?	■	◇	מד.
ת"ל: עליו, עליו אי אתה מעביר, אבל אתה מעביר על אחרים.				!	■	◇	מד.
ומאחר דכתב לא יעבור, לא יצא בצבא למה לי?				?	◇		מד.
לעבור עליו בשני לאוין.				!	◇		מד.
(דברים כ) ויספו השוטרים לדבר אל העם וגו' - ר' עקיבא אומר: הירא ורך הלבב - כמשמעו, שאינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה.		[רבי עקיבא]			■		מד. מ
הירא ורך הלבב - זהו המתיירא מן העבירות שבידו, לפיכך תלתה לו התורה את כל אלו שיחזור בגללן.		רבי יוסי הגלילי:			■		מד.
אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל למזור ולנתין - הרי הוא הירא ורך הלבב.		רבי יוסי:			■		מד.
(דברים כ) והיה ככלות השוטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם, ובעקיבו של עם, מעמידין זקיפין לפנייהם ואחרים מאחוריהם וכשילין של ברזל בידיהן, וכל המבקש לחזור - הרשות בידו לקפח את שוקיו, שתחילת ניסה נפילה, שנאמר: (שמואל א' ד) נס ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה היתה בעם, ולהלן הוא אומר: (שמואל א' לא) ויננסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים וגו'.					■		מד.
בד"א - במלחמות הרשות, אבל במלחמות מצוה הכל יוצאין, אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה					■	■	מד. :
במה דברים אמורים - במלחמות מצוה, אבל במלחמות חובה הכל יוצאין, אפי' חתן מחדרו וכלה מחופתה.		רבי יהודה:			■	■	מד. :
מאי איכא בין רבי יוסי לר"י הגלילי?				?	◇		מד. ג
איכא בינייהו עבירה דרבנן.				!	◇		מד. :
כמאן אזלא הא דתניא:				^			מד. :
שח בין תפילה לתפילה - עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה		[תניא]		?	■	◇	מד. :

Talmud Navigator

disputants-חולקים ◇ בקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◻ קושיא-challenge ◻ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

סוטה-משוח מלחמה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כמאן? כר"י הגלילי.											!	◇	מד:
מאן תנא להא דתנו רבנן:											^		מד:
שמע קול קרנות והרתיע, הגפת תריסין והרתיע, צחצוח חרבות ומים שותתין לו על ברכיו - חוזר	[תנו רבנן]										◻ ^	◇	מד:
כמאן?											^		מד:
לימא, רבי עקיבא היא ולא רבי יוסי הגלילי:											?	◇	מד:
בהא אפי' ר' יוסי הגלילי מודה, משום דכתיב: (דברים כ) ולא ימס את לבב אחיו כלבבו.											!	◇	מד:
והיה ככלות השוטרים כו'.											◻	<	מד:
האי מפני שתחילת ניסה נפילה, מפני שתחילת נפילה ניסה מבעי ליה											?		מד:
אימא: מפני שתחילת נפילה ניסה.											◻		מד:
בד"א - במלחמות הרשות כו'.											◻	◇	מד:
רשות דרבנן זו היא מצוה דרבי יהודה, מצוה דרבנן זו היא חובה דרבי יהודה.	רבי יוחנן:										◻	◇	מד:
מלחמות יהושע לכבש - דברי הכל חובה, מלחמות בית דוד לרווחה - דברי הכל רשות, כי פליגי - למעוטי עובדי כוכבים דלא ליתי עלייהו	רבא:										◻	◇	מד:
מר קרי לה מצוה	[רבי יהודה]										◻ ◻	◇	מד:
ומר קרי רשות	[רבנן]										◻ ◻	◇	מד:
נפקא מינה?											?		מד:
לעוסק במצוה שפטור מן המצוה.											!	◇	מד:
הדרך עלך משוח מלחמה												◇	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עגלה ערופה - בלשון הקודש, שנאמר: (דברים כא) כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושופטיך, שלשה מבית דין הגדול שבירושלים היו יוצאין	[ת"ק]											
חמשה, שנאמר: זקניך - שנים, ושופטיך - שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד.	רבי יהודה:											
נמצא טמון בגל, או תלוי באילן, או צף על פני המים - לא היו עורפין, שנאמר: באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילן, בשדה - ולא צף על פני המים.												
נמצא סמוך לספר, או לעיר שרובה עובדי כוכבים, או לעיר שאין בה ב"ד - לא היו עורפין.												
אין מודדין אלא לעיר שיש בה ב"ד.												
מאי קאמר?												
ה"ק, שנאמר: וענו ואמרו, ולהלן הוא אומר: (דברים כז) וענו הלויים ואמרו וגו', מה ענייה האמורה להלן בלשון הקודש, אף כאן בלשון הקודש	רבי אבהו:											
וסדר עגלה ערופה כיצד? כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושופטיך, שלשה מב"ד הגדול שבירושלים היו יוצאין.	[ת"ק]											
חמשה וכו'.	רבי יהודה:											
ויצאו זקניך ושופטיך, זקניך - שנים, ושופטיך - שנים, ואין בית דין שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד - הרי כאן חמשה, דברי ר' יהודה	ת"ר: [רבי יהודה]											
זקניך - שנים, ואין ב"ד שקול, מוסיפין עליהן עוד אחד - הרי כאן שלשה.	רבי שמעון:											
ור' שמעון נמי הא כתיב: ושופטיך												
ההוא מיבעי ליה: למיחדין שבשופטיך.	[רבי שמעון]											
ורבי יהודה?												
מזקני זקניך נפקא.	[רבי יהודה]											
ור' שמעון?												
אי כתב רחמנא זקני, הוה אמינא אפי' זקני השוק, כתב רחמנא זקניך ואי כתב רחמנא זקניך, הוה אמינא אפי' סנהדרי קטנה, כתב רחמנא ושופטיך - למיחדין שבשופטיך.	[רבי שמעון]											
ור' יהודה?												
גמר זקני זקני (ויקרא ד) מזקני העדה, מה להלן מיוחדין שבעדה, אף כאן מיוחדין שבעדה.	[רבי יהודה]											
אי גמר, לגמרה לכולה מילתא מהתם, זקניך ושופטיך למה לי?												
אלא וי"ו ושופטיך למנינא.	[רבי יהודה]											
ורבי שמעון?												
וי"ו לא משמע ליה.	[רבי שמעון]											
אלא מעתה, ויצאו - שנים ומדדו - שנים, לר' יהודה הרי כאן תשעה, לרבי שמעון הרי כאן שבעה												
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:												
ויצאו - הן ולא שלוחיהן, ומדדו - שאפי' נמצא בעליל לעיר היו מודדין, שמצוה לעסוק במדינה.	[תניא]											
מתניתין דלא כר"א בן יעקב												
זקניך - זו סנהדרין, שופטיך - זה מלך וכהן גדול מלך, דכתיב: (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ, כהן גדול, דכתיב: (דברים יז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה וגו'.	דתניא, ר' אליעזר בן יעקב:											
רבי אליעזר בן יעקב - במלך וכהן גדול הוא דפליג, אבל בסנהדרי אי כרבי יהודה אי כרבי שמעון סבירא ליה, או דלמא זקן סנהדרי נמי פליג עד דאיכא כולה סנהדרי?	איבעיא להו:											
מצאן זקן ממרא אבי פני והמרה עליהן, יכול תהא המראתו המראה? תלמוד לומר: (דברים יז) וקמת ועלית אל המקום, מלמד שהמקום גורם	רב יוסף, ת"ש:											

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סוטה-עגלה ערופה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דנפוק כמה?												מה. !
אילמא דנפוק מקצתן												מה. ! !
דלמא הנך דאיכא גואי כוותיה סבירא להו												מה. !
אלא פשיטא דנפוק כולהו												מה. ! !
ולמאי?												מה. !
אי לדבר הרשות												מה. ! !
מי מצו נפקי? והכתיב: (שיר השירים ז) שררך אגן הסהר אל יחסר המזג, שאם נצרך אחד מהם לצאת, אם יש שם עשרים ושלושה כנגד סנהדרי קטנה - יוצא, ואם לאו - אינו יוצא												מה. !
אלא פשיטא לדבר מצוה, למאי? לאו למדידת עגלה, ורבי אליעזר בן יעקב היא.												מה. ! ! ◇
לא, דלמא להוסיף על העיר ועל העזרות	א"ל אביי:											מה. ! ◇
אין מוסיפין על העיר ועל העזרות אלא בבית דין של שבעים ואחד.	כדתנן:											מה. !
תניא כוותיה דרב יוסף:												מה. !
מצאן אבית פגי והמרה עליהן, כגון שיצאו למדידת עגלה או להוסיף על העיר ועל העזרות, יכול תהא המראתו המראה? ת"ל: וקמת ועלית, מלמד שהמקום גורם.	[תניא]											מה. !
נמצא טמון בגל או תלוי באילן.												מה. ! <
לימא, מתניתין ר' יהודה היא ולא רבנן												מה. !
(דברים כד) ושכחת עומר בשדה - פרט לטמון, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											מה. ! ◇
בשדה - לרבנות את הטמון	הכמים:											מה. ! ◇
אפי' תימא רבנן, הכא מענייניה דקרא, התם מענייניה דקרא דכתיב: (דברים כא) כי ימצא חלל, היכא דמשכח, באדמה - פרט לטמון והתם מענייניה דקרא, דכתיב: (דברים כד) כי תקצור קצירך בשדך ושכחת עומר, שכחה דומיא דקציר, מה קציר בגלוי אף שכחה בגלוי, כתב רחמנא בשדה - לרבנות את הטמון.	רב:											מה. ! ◇
לרבי יהודה נמי תיפוק ליה משכחה דומיא דקציר												מה. !
אין הכי נמי.												מה. !
ואלא בשדה למה לי?												מה. ! ◇
מיבעי ליה: לרבנות שכחת קמה.	[רבי יהודה]											מה. ! ◇
ורבנן, שכחת קמה מנא להו?												מה. !
נפקא להו מכי תקצור קצירך בשדך.	[רבנן]											מה. ! ◇
ור' יהודה?												מה. !
מיבעי ליה לכדברי אבהו אמר ר' אלעזר	[רבי יהודה]											מה. ! ◇
פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבירו.	דאמר רבי אבהו אמר ר"א:											מה. ! ◇
ורבנן?												מה. !
מבשדה, בשדך.	[רבנן]											מה. ! ◇
ור' יהודה?												מה. !

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר															
מימרא	מאן דאמר															
בשדה בשדך לא משמע ליה.	[רבי יהודה]	!													מה.	
צפו עומרין לתוך שדהו, מהו? אויר שדה כשדה דמי, או לאו כשדה דמי?	בעי ר' ירמיה:										^				מה.	
תפשוט ליה מדרבי אבהו א"ר אלעזר	רב כהנא לרב פפי, ואמרי - לה רב כהנא לרב זביד:											!			מה.	
פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבירו	דאמר: [רבי אבהו א"ר אלעזר]													!	מה.	
דחבירו אין, לתוך שדהו לא														!	מה.	
וליעטמך, לתוך שדה חבירו - צפו אין, מונחין לא, והא בעינן בשדך וליכא. אלא, לתוך שדה חבירו ואפילו מונחין, והאי דקאמר צפו? דלא משכחת לה אלא בצפו.												?			מה.	
עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר, והניחו על גבי חבירו ושכחו - התחתון שכחה, והעליון אינו שכחה	תא שמע: [רבנן]											!	◆		מה.	
שניהם אינן שכחה, התחתון - מפני שהוא טמון, והעליון - מפני שהוא צף	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:												◆	!	מה.	
עד כאן לא פליגי אלא בתחתון, אבל בעליון - דברי הכל לא הואי שכחה.														!	מה.	
שאני התם, כיון דאחזיק ביה זכה ביה.														?	מה.	
אי הכי, מאי איריא על גבי חבירו? אפילו בשדה נמי														?	מה.	
אין הכי נמי, והאי דקתני על גבי חבירו? משום תחתון.														!	מה.	
והא מפני שהוא צף קאמר														?	מה.	
אימא: מפני שהוא כצף.														!	מה.	
הריני כבן עזאי בשוקי טבריא	אביי:														○	מה.
שני חללים זה על גבי זה, מהיכן הוא מודד? מין במינו הוא טמון ומין במינו לא הוא צף, ומעליון מודד, או דלמא מין במינו הוא צף ומין במינו לא הוא טמון, ומתחתון מודד, או דלמא מין במינו הוא טמון ומין במינו הוא צף, ולא מתחתון מודד ולא מעליון מודד?	ההוא מדרבנן לאביי:														^	מה.
עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר, והניחו על גבי חבירו ושכחו - התחתון שכחה, והעליון אינו שכחה	א"ל [אביי], תניתוה: [רבנן]														!	מה:
שניהם אינן שכחה, התחתון - מפני שהוא טמון, והעליון - מפני שהוא צף	ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר' שמעון:														!	מה:
דהני תנאי כר' יהודה סבירא להו	סברוה:														■	מה:
בשדה - פרט לטמון	דאמר: [רבי יהודה]														■	מה:
מאי לאו בהא קא מיפלגי:															■	מה:
מין במינו הוא טמון	דמר סבר: [רבנן]														◆	מה:
לא הוא טמון	ומר סבר: [ר' שמעון בן יהודה]														◆	מה:
לא, אי כר' יהודה סבירא להו - דכ"ע מין במינו הוא טמון															?	מה:
והכא בפלוגתא דרבי יהודה ורבנן קמיפלגי:															■	מה:
כרבנן	דרבנן:														◆	מה:
כרבי יהודה.	ור' שמעון בן יהודה:														◆	מה:
אי הכי, מאי איריא על גבי חבירו? אפ' בעפר ובצרוור נמי															?	מה:
אין הכי נמי, ולהודיעך כחו דר' יהודה															!	מה:
אפ' מין במינו הוא טמון.	דאמר: [רבי יהודה]														■	מה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	חלל - ולא חנוק, חלל - ולא מפרפר, באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילן, בשדה - ולא צף על פני המים	תנו רבנן: [ת"ק]									◆	◆	מה:
	בכולן, אם היה חלל - עורפין.	ר' אלעזר:									◆	◆	מה:
	אמרו לו לר"א: אי אתה מודה שאם היה חנוק ומוטל באשפה שאין עורפין? אלמא חלל - ולא חנוק, הכא נמי באדמה - ולא טמון בגל, נופל - ולא תלוי באילן, בשדה - ולא צף על גבי מים.	תניא: אמר רבי יוסי בר יהודה:									■	?	מה:
	ור"א? חלל יתירא כתיב.	[רבי אלעזר]									!	◆	מה:
	נמצא סמוך לספר או לעיר שרובה עובדי כוכבים כו'.												מה:
	דכתיב: כי ימצא - פרט למצוי.												מה:
	או לעיר שאין בה ב"ד.												מה:
	דבעינא זקני העיר וליכא.												מה:
	אין מודדין אלא לעיר כו'.												מה:
	פשיטא, כיון דתנא לעיר שאין בה ב"ד, אנא ידענא דאין מודדין אלא לעיר שיש בה בית דין												מה:
	הא קא משמע לן, כדתניא:												מה:
	מנין שאם נמצא סמוך לעיר שאין בה ב"ד, שמניחין אותה ומודדין לעיר שיש בה בית דין? ת"ל: (דברים כא) ולקחו זקני העיר ההיא, מכל מקום.	[תניא]											מה:
	נמצא מכוון בין שתי עיירות - שתיהן מביאות שתי עגלות, דברי רבי אליעזר.												מה:
	ואין ירושלים מביאה עגלה ערופה.												מה:
	נמצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר - מוליכין הראש אצל הגוף, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]											מה:
	הגוף אצל הראש.	רבי עקיבא:											מה:
	מאין היו מודדין?												מה:
	מטיבורו	רבי אליעזר:											מה:
	מחוטמו	רבי עקיבא:											מה:
	ממקום שנעשה חלל, מצוארו.	רבי אליעזר בן יעקב:											מה:
	מאי טעמא דרבי אליעזר?												מה:
	אפשר לצמצם, וקרובה - ואפילו קרובות.	קסבר: [רבי אליעזר]											מה:
	ואין ירושלים מביאה עגלה ערופה.												מה:
	דאמר קרא: (דברים כא) לרשתה, וקסבר: ירושלים לא נתחלקה לשבטים.												מה:
	נמצא ראשו במקום כו'.												מה:
	במאי קמפלגי?												מה:
	אילימא לענין מדידה קמפלגי												מה:
	הא מדקתני סיפא מאין היו מודדין, מכלל דרישא לא במדידה עסקינן												מה:
	במת מצוה קנה מקומו קמפלגי, והכי קאמר:	רבי יצחק:											מה:
	לקוברו קנה מקומו, והיכא דנמצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחר - מוליכין הראש אצל הגוף, דברי ר' אליעזר	[רבי אליעזר]											מה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

סוטה-עגלה ערופה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הגוף אצל הראש.	רבי עקיבא:											מה: \diamond
במאי קמפלגי?												מה: \wedge
גופיה בדוכתיה נפיל, רישא דנאדי ונפיל	מר סבר: [רבי אליעזר]											מה: \diamond
רישא היכא דנפיל נפיל, גופא הוא דרהיט אזיל.	ומר סבר: [רבי עקיבא]											מה: \diamond
מאין היו מודדין.												מה: \wedge <
במאי קמפלגי?												מה: \wedge
עיקר חיותא באפיה	מר סבר: [רבי עקיבא]											מה: \diamond
עיקר חיותא בטיבוריה.	ומר סבר: [רבי אליעזר]											מה: \diamond
לימא כי הני תנאי:												מה: ζ
מהיכן הולד נוצר? מראשו, וכן הוא אומר: (תהלים עא) ממעי אמי אתה גוזי, ואומר: (ירמיהו ז) גזי נזרך והשליכי וגו'	[ת"ק]											מה: ζ
מטיבורו, ומשלה שרשו ואילך	אבא שאול:											מה: ζ
אפילו תימא אבא שאול, ע"כ לא קאמר אבא שאול - אלא לענין יצירה, דכי מיתצר ולד ממציעתיה מיתצר, אבל לענין חיותא - דכולי עלמא באפיה הוא, דכתיב: (בראשית ז) כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו'.												מה: \diamond
ממקום שנעשה חלל, מצוארו.	רבי אליעזר בן יעקב:											מה: \diamond <
מאי טעמא דרבי אליעזר בן יעקב?												מה: \wedge
כדכתיב: (יהזקאל כא) לתת אותך אל צוארי חללי רשעים.												מה: \diamond